

Het Vlindermeisje

(Het meisje met pijn en haar nieuwe geliefde)

Geïnspireerd op Madama Butterfly, een opera van Puccini,
de koning van de pijn, onverbiddelijk verbonden aan de liefde.

Hoofdstuk 1

Kalverliefdes

Met mijn vriendinnen had ik het altijd heel leuk. Ze waren gezellig, onderhoudend, intelligent en grappig. Van jongens moest ik niet veel hebben. Ze deden overdreven stoer, waren luidruchtig, schepten op. Je kon geen normaal gesprek met hen voeren. Eén keer per jaar was er disco en één keer per jaar karaoke. Daar gingen we met de hele familie naartoe en dan danste ik met mijn papa, mama, jongste broer en zus en met mijn vriendinnen. Heel soms vroeg een jongen me ten dans. Als hij er leuk uitzag zei ik ja en dan dansten mijn ouders met ons mee. Vooral mijn papa zou me niet met een jongen alleen laten.

Op mijn achttiende werd ik voor het eerst verliefd. Ik wist niet wat me overkwam en deed alles om zijn aandacht te trekken. Ik herkende mezelf niet meer. Urenlang kamde ik mijn haren. Stiekem gebruikte ik lippenstift. Ik droeg een 'gouden' ketting. Was altijd te vroeg op de universiteit. Ik kreeg pijn in mijn buik als ik aan hem dacht, laat staan als ik hem zag. Mijn vriendinnen moesten erg om mij lachen. Het leek wel een eeuwigheid te duren voor hij mij eindelijk zag staan. Een vriendin had zijn zus op mij gewezen. Af en toe zwaaide hij – of leek het maar zo? Het duurde nog eens een eeuwigheid, wel een maand, voor hij me eindelijk vroeg om met hem naar een feestje te gaan. Daarvoor moest ik thuis eerst toestemming vragen. Ik kon niet zomaar een avond wegblijven, laat staan een hele avond met een jongen doorbrengen. Mijn papa belde zijn papa en toen was het oké. Hij had een baan en een scooter.

Hij kwam me met zijn scooter ophalen. Mijn papa en mama spraken even met hem. Hij zag er keurig gekleed uit en gaf iedereen een hand (mij ook). Vervolgens sprong ik bij hem achterop z'n scooter en zoefden we weg. Voor het eerst bij een jongen achterop door de stad rijden was een intense ervaring. Het feest was bij een vriend van hem. Ze hadden alles heel mooi aangekleed met slingers en zo. Zijn ouders waren er ook. Over de avond zelf had ik gemengde gevoelens. De rit door de stad had ik geweldig gevonden en de feestelijke versiering ook. Maar hij zei de héle tijd niets, geen woord. En ik durfde hem niets te vragen. Soms dansten we. De meeste tijd zaten we zwijgend naast elkaar op een kistje. Af en toe glimlachte hij naar me. Ik begon met andere meisjes van mijn leeftijd te praten. Die wilden natuurlijk weten met wie ik daar was. Als ik hem aanwees giechelden ze. Om tien uur belde mijn vader hoe laat ik terug zou komen. Ik kon niet wachten om thuis afgezet te worden. Mijn papa stond aan de deur te wachten. Hij zwaaide en reed weg.

Een maand later vroeg hij me nog eens. Dat feestje verliep op dezelfde manier. De jongen zweeg in alle talen. Twee weken later liet hij via een briefje dat zijn zus aan mijn vriendin gaf weten dat het 'uit' was. Mijn vriendinnen leefden met mij mee. Ik wist dat ik nu verdrietig moest zijn en ergens was ik dat ook wel een beetje, maar opluchting overheerste. Bij mijn volgende 'vriendje' zou ik eerst checken of hij zijn tong niet was verloren. Haast had ik zeker niet.

Na een jaar had ik zo'n jongen gevonden. Ik had deels een déjà vu (papa belde weer, hij had een baan en een scooter, gaf bij aankomst bij mij thuis iedereen een hand, er hingen slingers en zijn ouders waren er). Maar hij kletste me urenlang de oren van het hoofd. Het ging allemaal nergens over. Voetbal, scooters, drinken en geschiedenis – vier onderwerpen die me niet interesseren. Dansen kon hij niet. Hij bewoog maar wat zonder enig ritme, hield me niet vast en keek me niet aan. Vanaf negen uur sprak hij aan één stuk door met zijn vrienden. Om tien uur was hij verdwenen. Mijn papa haalde me op. Ze hadden hem de volgende ochtend in zijn braaksel gevonden. Teveel gedronken. Hij zwoer me dat hij dat nooit meer zou doen en bood mijn ouders duizendmaal excuses aan. 'Verkeerde vrienden,' had zijn papa gezegd. Zes weken later mocht hij nog eens met me uit. Nu had ik een complete déjà vu. Telkens liep hij even weg. Eén keer volgde ik hem. Hij stond stiekem achter het huis met een paar vrienden te roken en te drinken. Ik liep gelijk naar zijn vader en vroeg hem mij naar huis te brengen. Weer kreeg ik enkele dagen later een briefje. Nu met veel excuses, en dat het 'uit' was.

Inmiddels begreep ik dat het nog niet gemakkelijk was om een jongen te vinden die gewoon leuk was. Mijn ervaring had me behoorlijk kritisch gemaakt. Hij moest met mij kunnen praten als mijn vriendinnen, moest een beetje leuk kunnen dansen, niet teveel drinken. En voor mijn papa waren een baan en een scooter belangrijk. Zo heb ik er in de loop van drie jaar enkele gehad. Soms maakte ik het uit en soms zij. Bij mijn vriendinnen ging het niet veel anders, hoewel... de eerste was al getrouwd en de tweede kreeg een kind.

Hoofdstuk 2

De ware Jacob

Totdat ik een jongen zag die me echt héél anders leek. En hij zag mij ook gelijk staan. Hij praatte wat met me, stelde me vragen over mijn familie, maakte grapjes. Hij stuurde me leuke briefjes en een enkel klein cadeautje. Met hem wilde ik wel een feestje vieren! Daar hoefde ik niet lang op te wachten. Hij maakte echt indruk op mijn vader en ik had een hele fijne avond met hem. Bij het afscheid gaf ik hem een zoen. Mijn vader keek met een glimlach weg.

Tot over mijn oren was ik verliefd op mijn jonge vriend. Elke dag straalde ik van geluk. We gingen niet alleen naar feestjes, maar ook naar het strand. Zwemmen en daarna naar de sterren kijken. We kusten elkaar steeds vaker. Ik leerde zijn ouders, broers en zusjes kennen en werd kind aan huis bij zijn familie. We gingen samen op bezoek bij een tante van hem. Een héle leuke vrouw die ons meenam naar een dierentuin. Ik sleepte hem mee naar elk feestje in mijn familie- en vriendenkring. We konden zo heerlijk met elkaar praten, maar ook zwijgen. Hij gaf me aandacht, keek me diep in de ogen, streelde me. We zagen samen films, luisterden naar muziek. Spraken over de toekomst.

We werden steeds intiemer met elkaar. Dat had ik vroeger nooit toegelaten. Hij streelde mijn rug, mijn wangen, haalde zijn vingers door mijn haar, kustte me hartstochtelijk en... raakte mijn borsten aan. Ik gloeide aan alle kanten. Hij wilde steeds meer, ging steeds verder. Betastte mijn tepels, ik trilde van genot. Kriebelde mijn buik, ik giechelde. Toen zijn vingers voor het eerst mijn clitoris aanraakten gaf ik een onderdrukte kreet. Na één tere liefkozing tussen mijn benen kwam ik al klaar. Hij vertroetelde me, knuffelde me, vleide me. Inmiddels was ik elke avond als ik bij hem was kletsnat.

Hij wilde meer. Op een avond keek hij me diep in mijn ogen. Hij wilde met me vrijen. Ik glimlachte. Natuurlijk mocht hij dat. Ik had er zelf ook veel behoefte aan. Ik vroeg hem wel 'voor het zingen de kerk uit te gaan'. Ik wilde nog geen baby. Hij zwoer me dat hij dat zou doen. We gingen met elkaar vrijen. Hij leidde het heel lief in, likte me eerst en liefkoosde me. Legde zich boven op mij en...

kwam langzaam bij mij binnen. Ik had mijn ogen dicht en dacht dat ik nog nooit zo gelukkig was geweest. De liefde te bedrijven met de jongen waar ik zó intens van hield. We bewogen steeds sneller, steeds ritmischer. Ik keek hem in zijn ogen, kon mijn lichaam niet meer houden en kwam wel drie keer achter elkaar klaar. Hij ook.

We vielen naast elkaar neer. Hij was binnen in mij gekomen; dat was duidelijk. Hij excuseerde zich duizendmaal, kon zich niet meer houden. Het was gebeurd, voor hij het wist. Hij had helemaal zijn hoofd verloren. Ik keek hem liefdevol aan en hield hem vast. Grote kans dat er geen baby zou komen. En zo ja, wat dan nog? We moesten dan wel even onze plannen aanpassen, maar we wilden toch graag samen een gezin? Zo bleven we wel een uur lang in een innige omhelzing. Toen bracht hij mij naar huis.

De weken daarop hebben we meermaals de liefde bedreven. Nu trok hij zich steeds bijtijds terug. Ik was telkens in de zevende hemel. Wat bofte ik toch met deze man!

Na enkele weken maakte ik me toch een beetje zorgen, omdat mijn menstruatie uitbleef. Ik kon daar moeilijk met iemand over praten. Voorzichtig informeerde ik bij de vriendin die getrouwd was. Volgens haar was het heel normaal. Ze begreep wel dat wij met elkaar hadden gevreeën en 'als je de liefde bedrijft raken je hormonen in de war'. Ik was gerustgesteld.

Na zes weken vertrouwde ik het niet meer. Ik ging naar de kliniek voor eerste hulp en deed daar een zwangerschapstest. Ja hoor! Ik was waarschijnlijk zwanger. Dat wilde ik zeker weten. In de apotheek kocht ik nog een test. Zelfde resultaat. Ik ging terug naar de kliniek om te vragen hoeveel weken ik zwanger was. Aan de hand van een vragenlijst en wat onderzoek concludeerden zij: vijf weken. Ik rekende terug. Het kwam precies uit op de eerste keer dat we met elkaar hadden gevreeën. Sodeju! Hoe moest ik hem dat vertellen? En vooral, hoe moest ik het mijn ouders vertellen? Bij hem zag ik niet zo'n groot probleem. We zouden toch wel met elkaar trouwen. Maar mijn papa en mama zouden een 'moetje' niet leuk vinden. Al mochten ze mijn vriend zeer graag.

Hoofdstuk 3

Botweg in de steek gelaten

Toen ik hem vertelde over mijn zwangerschap liet hij mij botweg van de ene op de andere dag in de steek. Het kind was van hem, dat kon niet missen. In het begin wilde ik zijn reactie niet geloven. Wanhopig probeerde ik hem te bereiken. Ik belde en sms'te hem en zijn vrienden. Ik ging langs bij zijn ouders, bij zijn werk, wachtte op de routes waarvan ik wist dat hij ze zou nemen. Hij maakte zich onzichtbaar en onbereikbaar voor mij. Het maakte me radeloos. Dagen en weken streken voorbij. Elke minuut van de dag was ik met hem bezig. Elke droom ging over hem. Steeds bedacht ik nieuwe manieren om met hem in contact te komen. Alles tevergeefs. Hij bleef verborgen, liet niets van zich horen.

Mijn ouders maakten zich ongerust over mij. Ik huilde vaak, at slecht en sliep niet goed. De blik in mijn ogen was leeg. Soms ging ik de deur uit, om urenlang weg te blijven. Dan doolde ik maar wat rond.

Dat hij me met een mes in de rug had gestoken was veel te plat en gemakkelijk om uit te drukken hoe ik mij voelde. Wat hij deed voelde, alsof hij mijn naakte borst had opengesneden met een scherpe, gekarteld zaag, *mijn hart* eruit had gescheurd en het had doorboord met giftige pijlen, het met een zware ketting had verbonden aan een groot blok beton en in zee had gedumpt, waar het onverbiddelijk naar de diepte werd gesleurd en, al snakkend en happend naar lucht, verdrong.

Hoe kon hij dit doen, die mij tot voor kort nog zo innig lief scheen te hebben? Zó lief, dat ik hem het had gegund om met mij te vrijen. Dat was geen lichtsinnigheid. Met grote overtuiging had ik hem mijn kostbare maagdelijkheid geschonken. Zo zeker was ik van mijn zaak, dat ik elk risico voor lief nam en mijn lichaam helemaal aan hem gaf. Het had fijn gevoeld. Wel had ik hem gevraagd om vóór het zingen de kerk uit te gaan, want voor een kind vond ik het te vroeg. Dat wilde ik pas als we getrouwd waren. Een dag waarvan ik zeker wist dat ie beslist niet ver weg lag. Hij verontschuldigde zich achteraf, dat hij op het allerlaatste moment niet doorhad hoe snel hij zou klaarkomen. Daar had ik me wel ongemakkelijk bij gevoeld. Maar ik had hem omhelsd toen ik zijn beteuterde en beschaamde blik zag.

Nog steeds veronderstelde ik dat hij net zo over de liefde dacht als ik. Van huis uit was ik alleen maar gewend aan gevende, onbaatzuchtige, onvoorwaardelijke en voortdurende liefde. Zo had ik het van mijn ouders geleerd en ervaren. Zo zat het diep verankerd in mijn genen. Nog nooit heb ik mij dermate vergist. Mijn allerliefste verliet mij kil en stil, hardvochtig en afstandelijk, op het hoogtepunt van mijn liefde, in mijn prille zwangerschap.

Ik voelde me, alsof hij *mijn ziel* aan de haren naar de top van een vulkaan had gesleurd, het daar had vertrapt, in stukken had gereten en erin had gesmeten, waar het onvermijdelijk, gillend van pijn verbrandde in de schroeiend hete lava.

Mama probeerde er met me over te praten, maar vond slechts wazige ogen en een gesloten mond. Als ze aandrong viel ik snikkend in haar armen en zei met hikkende stem dat ik hem zo vreselijk miste. Dat ik slechts gepijnigd werd door diepe kommer en helse kwellingen. Dat wist moeder ook wel. Maar zo kende ze haar dochter niet. Ik had eerder een relatie gehad. Meerdere zelfs. Toen was ik ook hoteldebotel geweest en gekrenkt toen het uitging. Maar ik had me snel hervonden en lachte na een tijdje weer als tevoren. Ik liet mij niet zo makkelijk uit het veld slaan en had een enorme veerkracht.

Ik zag er erg tegenop om mijn ouders te vertellen dat ik zwanger was. Mijn papa en mama waren heel gelovige mensen, sterk verbonden aan de kerk. Meer nog dan ik hechten ze waarde aan de strenge voorschriften. Geen geslachtsgemeenschap vóór het huwelijk. Seks is een heilige zaak tussen twee getrouwde mensen. Waar twee lichamen samengaan is God aanwezig. Wat zouden ze niet over mij denken? En dan was mijn vriend er ook nog vandoor gegaan. Ze zouden zich hiervoor diep schamen vanwege familie en burens. Een dochter met een kind zonder man in huis. Maar ik realiseerde me, dat ik geen keuze had. Ze zouden er hoe dan ook achterkomen. Hooguit kon ik hen om vergeving vragen.

Nu voelde ik me, alsof hij *mijn lichaam* aan een haak had geslagen en van een berg had gegooid, waar het honderd keer op de rotsige hellingen klapte zodat het aan alle kanten gebutst, gebroken, verwond en bloedend naar beneden tolde en rolde, zonder ooit het dal te bereiken.

Ik trok de stoute schoenen aan en nam eerst mijn moeder in vertrouwen. Mama reageerde anders dan verwacht. Ze keek wel heel bezorgd, maar omhelsde me,

nu ze eindelijk wist wat haar dochter zoveel pijn deed. Wel moest ze even goed nadenken over hoe ze het papa zou vertellen. Dat deed ze in kleine stapjes. Ook papa reageerde heel anders dan verwacht. Hij was wel een beetje boos op mij, maar hij was vooral verschrikkelijk kwaad op mijn ex-vriendje. Hij vond het al een schunnige zonde dat die smeerlap de blinde en toegewijde liefde van zijn dochter had misbruikt door met haar te slapen. De vuile bruit! Maar weglopen voor zijn verantwoordelijkheid nu er een kind zou komen? Zijn kind! Een onvergefelijke misstap. De laffe hufter! Woedend was mijn vader op hem. Hij zwoer dat hij zijn dochter vanaf die dag zou beschermen tegen alle schoelje. Niets anders dan ploerten en loeders waren het, die zijn kwetsbare dochter pijn zouden doen. Eerlijk gezegd luchtte zijn reactie me een beetje op. Inderdaad had mijn ex-vriendje me op een misselijkmakende manier verlaten. Maar ik kon mijn liefde voor hem niet vergeten.

Ik voelde me alsof mijn vriendje *alle deuren in het huis van mijn liefde*, die zo kwetsbaar wagenwijd openstonden, met één keiharde, oorverdovend helse klap had dichtgeslagen. Een oneindige leegte van droefheid vervulde me.